

Janko Pintar, Miklavžev iz Dražgoš (27. 5. 1928–17. 8. 2013)

Več kot gozdni delavec

Rok Pintar

Janko Pintar.

"Ko je sprejel romarje iz Celja in jim začel razgrinjati spomine, je v zakladnico naše župnijske cerkve vrgel še zadnja dva noviča: svoj zadnji dih in zadnji utrip svojega plemenitega srca. Dal je vse svoje življenje, dal je samega sebe." To so bile besede župnika Tineta Skoka na zadnjem slovesu od Janka Pintarja, člana župnijske zgodovinske skupine, priče dražgoške tragedije, raziskovalca zgodovine, vnetega zbiralca fotografij, kronista, pisca zgodovinskih člankov ... v župnijski cerkvi v Dražgošah 19. avgusta 2013. Prav tam je oče Janko dva dni prej, v soboto, 17. avgusta, umrl, ko je romarjem pričeval o dražgoški tragediji, jo podživiljal in razlagal, kako je bila pozneje "medsebojna edinost, vnema in požrtvovalnost blagoslovljena, da zdaj spet stoji kamen na kamnu dražgoških domov, hlevov, delavnic, gospodarskih poslopij, šole, gasilskega doma in tudi župnijske cerkve".

Njegov zgodovinski spomin je bil zares izjemen, največ pa je vredno, da je tisto, kar je vedel in izvedel, v precejšnji meri tudi zapisal – verodostojno ter zgodovinsko in jezikovno čisto. Čeprav je zrasel v skromni, preprosti družini, je bil izjemo razgledan, k čemur je zagotovo pripomoglo tudi njegovo delo v knjižnici v Dražgošah, ki jo je po vojni s pomočjo sodelavcev, predvsem pa dobrotnikov in donatorjev knjig, vzpostavil na novo. Objavljeni so bili naslednji njegovi članki: Kapelice (znamla) v starih Dražgošah in njihovi okolici, *Železne niti* št. 3 (2006), str. 259–268; Kako smo Miklavževi bežali med drugo svetovno vojno (Dražgoše, januar 1942), *Železne niti* št. 4 (2007), str. 146–153; Pokopališče v Dražgošah (soavtor Janko Jelenc), *Železne niti* št. 5 (2008), str. 195–204; Rojevale so se nove Dražgoše, *Železne niti* št. 7 (2010), str. 295–304; Bivališča iščejo, *Železne niti* št. 9 (2012), str. 199–204.

Za *Železne niti*, ki jih pravkar prebiramo, je pripravil članek o kulturnem življenju v Dražgošah. Uspelo mu je zbrati precej gradiva o predvojnem obdobju, kar je močno pripomoglo, da je zgodovinski pregled v članku *Kulturno življenje v Dražgošah*, pod katerega se kot celoto zdaj podpisujem njegov sin Rok Pintar, celovitejši, več je, žal, preprečila njegova nenadna smrt.

Na objavo pa čaka še nekaj njegovih krajših člankov, ki jih je (če je le mogel, vsako leto enega) pripravil za župnijske dneve v Dražgošah in druge zgodovinske priložnosti: 100-letnica Lojzetove kapelice; Dražgoški zvonovi; Dražgoški župniki in župnijski upravitelji (1813–2008) + gibanje števila prebivalcev Dražgoš od leta 1813 naprej; Paša v (Dražgoški) gori; Duhovna oskrba v Dražgošah od vzpostavitve nemške oblasti do dražgoške tragedije; Zadnji predvojni in prvi povojni verski obredi v Dražgošah (Prva povojna birma v Dražgošah); Blagoslov novih

Janko Pintar ob sprejemu romarjev v župnijski cerkvi svete Lucije v Dražgošah. Fotografija je nastala le nekaj minut, preden se mu je ustavilo srce. Fotografiral eden od romarjev iz Celja.

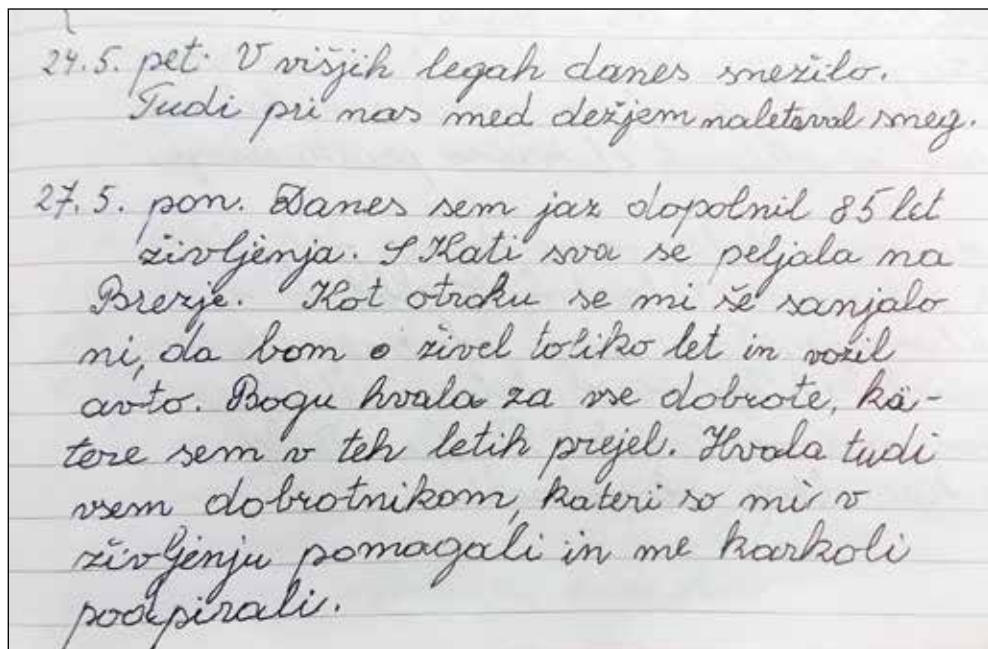
orgel v Dražgošah (1938) in praznovanje 300-letnice dražgoške cerkve.

Nekateri od teh člankov so sicer delno že vključeni v objavljene zapise.

V zapuščini Janka Pintarja so tudi številne fotografije starih in povojnih Dražgoš. Zbiral jih je z veliko vnemo, v zadnjih letih življenja pa jih je ob stalnem vzpodbujanju domačih v precejšnji meri opremil z najpomembnejšimi podatki (z datumom nastanka fotografije, s krajem in podatki o osebah na fotografiji), kar zbirki daje pravo in nadvse pomembno zgodovinsko vrednost – tudi za razstave, na katerih se ime Janka Pintarja pod fotografijami pogosto omenja kot ime lastnika originala.

Opus Miklavževega Janka iz Dražgoš, kot se je s

ponosom predstavljal, pa s tem še zdaleč ni povzet v celoti. Poleg tega, da je o zgodovini Dražgoš podal številne intervjuje za različne medije, pomagal pri pripravi raziskovalnih nalog, ustno posređoval svoje neizčrpno vedenje številnim romarjem in drugim vedoželjnim, je ob predanem delu doma, v župniji in zunaj nje 27 let (od leta 1986 do smrti) pisal družinsko kroniko, ki pa je veliko več kot to. Zajema tudi pregled najpomembnejših dogodkov v vasi, lokalni skupnosti in narodu, prevevajo pa jo ponos družinskega očeta (6 otrok, doživel 19 vnukov), Dražgošana in Slovenca, skromnost, zavedanje o zmotljivosti in minljivosti, vera, odpuščanje, torej vrednote, na katerih je gradil življenje in ki jih slavi tudi eden zadnjih njegovih zapisov v kroniki:

Zapis v kroniki ob 85. rojstnem dnevu.

Janko Pintar, Miklavžev Janko iz Dražgoš, je bil torej več kot (le) gozdni delavec, čeprav je ta poklic opravljal izjemno rad, s ponosom in skrbjo za prihodnje rodove. Njegovo telo počiva na pokopališču v Dražgošah, tam, kjer si je vedno želel, v objemu jelovških smrek. Njegov duh pa bo zaradi vsega, kar je bil, kar je razdal in kar je zapisal, živel za vedno.

